

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Somația europeană de plată

În materie de drept civil, procedurile și acțiunile în curs intentate înainte de încheierea perioadei de tranziție vor continua în temeiul legislației UE. În baza unui acord reciproc între UE și Regatul Unit, Portalul e-justiție va păstra informațiile legate de Regatul Unit până la sfârșitul anului 2024.

Somația europeană de plată**Gibraltar****1 Existența unei proceduri de somație de plată**

Nu există nicio procedură specifică de somație de plată în Gibraltar. Cu toate acestea, există o procedură echivalentă prin care un reclamant poate obține o hotărâre pronunțată în lipsă.

1.1 Domeniul de aplicare al procedurii

Procedura hotărârii pronunțate în lipsă face parte din procedurile judiciare obișnuite în materie civilă din Gibraltar. După ce un reclamant formulează o cerere, pârâtul trebuie să răspundă în termen de 14 zile de la primirea notificării cu privire la formularul de cerere. În cazul în care pârâtul nu răspunde la cerere, reclamantul poate solicita instanței să pronunțe o hotărâre „în lipsă” (adică să oblige pârâtul să plătească suma solicitată, deoarece nu s-a primit niciun răspuns). Reclamantul trebuie să facă acest lucru cât mai curând posibil după trecerea perioadei de 14 zile. Până la momentul în care instanța primește solicitarea de pronunțare a hotărârii, pârâtul poate încă să răspundă la cerere. În cazul în care instanța primește răspunsul pârâtului înainte de solicitarea reclamantului, acest răspuns va avea prioritate chiar dacă a fost depus cu întârziere.

În cazul în care un reclamant nu solicită pronunțarea unei hotărâri în termen de șase luni de la încheierea perioadei de depunere a memoriului în apărare, cererea este „suspendată” (oprită sau întreruptă), iar singura acțiune pe care un reclamant o poate întreprinde este de a solicita judecătorului să pronunțe un ordin de ridicare a suspendării.

1.1.1 Ce tipuri de creanțe pot face obiectul acestei proceduri (de exemplu doar creanțele pecuniare, doar creanțele legate de contracte etc.)?

Hotărârea în lipsă poate fi pronunțată în aproape toate tipurile de cauze/acțiuni ale instanțelor civile din Gibraltar. Acestea nu se limitează la cererile de natură pecuniară și contractuală. Cu excepția cazului în care normele de procedură ale instanței (cunoscute sub denumirea de norme de procedură civilă) exclud în mod expres acest lucru, reclamantul poate solicita o hotărâre în lipsă în cadrul oricărei acțiuni în materie civilă din Gibraltar.

Pentru a obține pronunțarea unei hotărâri în lipsă, reclamantul trebuie să facă dovada că a respectat cerințele de procedură și, de asemenea, că pârâtul nu a respectat aceste cerințe de procedură.

În mod excepțional, partea 8 din normele de procedură civilă permite o procedură alternativă pentru urmărirea unei cereri în cazul în care reclamantul solicită decizia instanței cu privire la o chestiune care este puțin probabil să implice un litigiu important de fapt sau în cazul în care această procedură este permisă în anumite acțiuni. În astfel de circumstanțe nu este disponibilă o hotărâre în lipsă.

1.1.2 Există o limită superioară cu privire la valoarea creanței?

Nu există o limită superioară în ceea ce privește valoarea cererii.

1.1.3 Folosirea acestei proceduri este opțională sau obligatorie?

Astfel cum s-a menționat mai sus, procedura de judecare a unei hotărâri în lipsă face parte din acțiunea civilă obișnuită. Aceasta nu este o procedură separată, astfel cum este cunoscută în multe alte state membre. Utilizarea procedurii este opțională în sensul că hotărârea în lipsă nu se pronunță în mod automat ca urmare a faptului că pârâtul nu a răspuns la o cerere în termenul stabilit. Acest termen este indicat în mod clar în formularul de cerere care se comunică pârâtului. Pentru a obține o hotărâre în lipsă, reclamantul trebuie să formuleze fie o solicitare, fie o cerere de pronunțare a unei hotărâri în lipsă. În mod alternativ, reclamantul poate alege să nu introducă acțiunea.

1.1.4 Această procedură este disponibilă dacă pârâtul locuiește într-un alt stat membru sau într-o țară terță?

Sub rezerva existenței unor acorduri între țări privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești între statele membre [de exemplu, Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială] sau a altor acorduri similare cu țări terțe, procedura este disponibilă dacă pârâtul locuiește într-un alt stat membru sau într-o țară terță. Reclamantul trebuie să se asigure că a comunicat pârâtului în mod corespunzător formularul de cerere în conformitate cu normele care se aplică notificării sau comunicării actelor în afara Gibraltarului [de exemplu, Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială]. În cazul în care pârâtul nu răspunde cererii, reclamantul trebuie să introducă o acțiune în instanță pentru obținerea unei hotărâri în lipsă în modul obișnuit.

1.2 Instanța competentă

Curtea Supremă din Gibraltar, în diferitele sale jurisdicții, ar fi o instanță competentă. Aceasta include jurisdicția pentru cereri cu valoare redusă din cadrul Curții Supreme, care se referă la creanțe de până la 10 000 GBP.

1.3 Condiții de formă

Pe lângă cerințele enumerate mai sus – și anume faptul că reclamantul a urmat procedurile corecte de formulare a cererii și că pârâtul nu a răspuns în termenul prevăzut – cerințele de formă pentru a obține pronunțarea unei hotărâri în lipsă depind de tipul de cerere.

În general, în cazul în care cererea se referă la o sumă specificată, reclamantul nu trebuie decât să depună o cerere de pronunțare a unei hotărâri în lipsă. Astfel de solicitări sunt de obicei soluționate mai degrabă de grefierul instanței, decât de un judecător. În astfel de cazuri, personalul instanței verifică dacă pârâtul nu a depus confirmarea de primire a cererii sau memoriul în apărare, dacă termenele în acest sens au expirat și dacă reclamantul a furnizat instanței elementele de probă necesare.

În cazul în care cererea se referă la o sumă nedeterminată, reclamantul trebuie să depună o cerere în fața instanței. În astfel de cazuri, un judecător analizează cauza. Acesta decide dacă este necesară o audiere în instanță și ce anume trebuie să furnizeze reclamantul pentru a ajuta judecătorul să ia o decizie cu privire la suma de bani la care are dreptul reclamantul – de exemplu, ce elemente de probă trebuie furnizate.

1.3.1 Este obligatorie folosirea unui formular standardizat? (dacă da, de unde se poate obține formularul?)

Pentru ambele tipuri de cereri, utilizarea unui formular standardizat este obligatorie.

În cazul în care cererea se referă la o sumă specificată, iar instanța a emis cererea, instanța trimite reclamantului formularul N205A – Notificare de emitere (suma specificată). Acest formular include o secțiune pe care reclamantul trebuie să o completeze și să o returneze instanței pentru a solicita pronunțarea unei hotărâri în lipsă în cazul în care pârâtul nu răspunde la cerere în termenul prevăzut. Formularul cuprinde note orientative care ajută la completarea acestuia.

Înainte de a completa formularul, reclamantul trebuie să se gândească cu atenție la modul în care dorește ca pârâtul să plătească suma datorată. Reclamantul poate dori ca suma de bani să îi fie achitată imediat, dar este mai probabil să o obțină dacă pârâtului i se permite să o achite în rate în decursul unei perioade de timp. Aceasta va depinde de situația pârâtului.

Dacă cererea ar fi avut ca obiect o sumă nedeterminată, reclamantul ar fi primit formularul N205B – Notificare de emitere (sumă nedeterminată) din partea instanței în momentul emiterii cererii. Acest formular include, de asemenea, o secțiune în care reclamantul poate solicita instanței să pronunțe o ordonanță potrivit căreia pârâtul este „răspunzător” (responsabil) pentru cerere. Instanța va decide asupra sumei pe care trebuie să o plătească pârâtul. Această acțiune este denumită „înscrierea hotărârii pentru o sumă care urmează să fie stabilită de instanță”.

Anumite tipuri de cauze necesită depunerea unei cereri pentru ca un judecător să decidă dacă se poate pronunța o hotărâre în lipsă. Printre acestea se numără cauzele în care creanța este comunicată unui pârât într-o altă jurisdicție, pârâtul fiind un stat, Coroana sau o persoană sau un organism care beneficiază de imunitate împotriva acțiunilor civile. O cerere este, de asemenea, necesară în cazul în care acțiunea este îndreptată împotriva unui copil sau a unui pacient sau este o acțiune în materie delictuală introdusă de un soț împotriva celuilalt. În astfel de cazuri, trebuie să se utilizeze formularul N244 (Notificare de depunere a cererii).

Pentru mai multe informații, inclusiv obținerea de copii ale formularelor relevante, contactați grefa Curții Supreme, 277 Main Street, Gibraltar, telefon (+ 350) 200 75608.

1.3.2 Este necesar să fiu reprezentat de un avocat?

La fel ca în cazul tuturor tipurilor de cauze, nu există nicio cerință ca o persoană să solicite consultanță sau să fie reprezentată de un avocat. Cu toate acestea, ca regulă generală, în cazul în care cererea se referă la o sumă mai mare de 10 000 GBP, în special dacă aceasta include chestiuni complicate, se recomandă consultarea unui avocat. Mai multe detalii referitoare la oportunitatea reprezentării juridice pot fi găsite pe pagina Introducerea unei acțiuni în instanță (*Bringing a Case to Court*).

1.3.3 Cât de detaliat trebuie să descriu motivul introducerii cererii?

Întrucât o solicitare sau o cerere de pronunțare a unei hotărâri în lipsă face parte din procedurile judiciare obișnuite în materie civilă din Gibraltar, va fi necesar ca un reclamant să introducă o acțiune în modul obișnuit – a se vedea pagina „[How to proceed](#)” (*Cum să procedați*). În general, un formular de cerere trebuie să conțină datele de contact ale părților, detalii succinte referitoare la cerere și, dacă este posibil, o declarație privind suma de bani solicitată și dacă suma preconizată a fi recuperată se încadrează în unul dintre următoarele intervale:

nu mai mult de 10 000 GBP

peste 10 000 GBP, dar nu mai mult de 15 000 GBP

peste 15 000 GBP.

În cazul cererilor legate de pierdere sau vătămare corporală, reclamantul trebuie să precizeze dacă se așteaptă să recupereze:

cel mult 1 000 GBP

peste 1 000 GBP.

În cazul în care un reclamant nu poate să estimeze valoarea creanței, acesta trebuie să declare următoarele: „Nu pot spune ce sumă intenționez să recuperez”. Formularul de cerere conține note orientative destinate atât reclamantului, cât și pârâtului.

1.3.4 Este necesar să prezint dovezi scrise în sprijinul cauzei vizate? Dacă da, care documente sunt admisibile ca probe?

Pe lângă formularul de cerere, reclamantul trebuie să furnizeze informații referitoare la cerere care includ:

o expunere concisă a faptelor

o declarație (dacă este cazul) potrivit căreia reclamantul solicită anumite tipuri de daune-interese

detalii referitoare la orice dobândă solicitată

orice alte aspecte necesare pentru tipul de creanță, astfel cum se prevede în regulamentul de procedură al instanței.

În cazul în care personalul instanței este în măsură să pronunțe o hotărâre în lipsă, acesta trebuie să se asigure că informațiile referitoare la cerere i-au fost comunicate pârâtului; că pârâtul nu a răspuns cererii în termenul relevant; și că pârâtul nu a acoperit creanța.

În cazul în care aceste cerințe sunt îndeplinite, personalul instanței pronunță o hotărâre în favoarea reclamantului prin care îl informează pe pârât cu privire la suma pe care trebuie să o plătească, data la care trebuie să o plătească și adresa la care trebuie să fie trimisă suma de bani. O copie a hotărârii este trimisă reclamantului și pârâtului.

În cazul în care este de competența unui judecător să ia decizia menționată mai sus și dacă o cerere are ca obiect o sumă nedeterminată, acesta poate decide dacă este necesară o audiere sau dacă sunt necesare elemente de probă suplimentare. Această măsură poartă de denumirea de formulare de instrucțiuni. După ce judecătorul a luat o decizie, reclamantului și pârâtului li se va trimite un ordin. Judecătorul poate formula instrucțiuni pentru alocarea cererii către filiera cererilor cu valoare redusă; sau va dispune ca cererea să beneficieze de o audiere finală (*disposal hearing*).

La audierea finală, judecătorul: fie va oferi instrucțiuni mai detaliate cu privire, de exemplu, la documentele și probele necesare, pentru a ajuta judecătorul să ia o decizie definitivă cu privire la sumă; fie va decide cu privire la suma pe care trebuie să o plătească pârâtul, dacă este vorba despre o cauză simplă, care nu necesită o audiere îndelungată.

Măsurile de mai sus depind de valoarea probabilă a daunelor-interese; dacă este probabil ca pârâtul să conteste valoarea daunelor; și dacă judecătorul consideră că există suficiente probe în documentele disponibile în cadrul audierii pentru a lua o decizie definitivă.

În mod normal, un judecător nu va utiliza audierea finală pentru a lua o decizie definitivă, cu excepția cazului în care probele scrise furnizate instanței i-au fost trimise pârâtului cu cel puțin trei zile înainte de data la care a fost programată audierea.

După audierea finală, personalul instanței prezintă ceea ce judecătorul a decis în cadrul ordinului. Copii ale documentelor sunt trimise atât reclamantului, cât și pârâtului.

Pe lângă cele de mai sus, în cazul în care pârâtul nu își are reședința în Gibraltar, instanța trebuie să se asigure, în temeiul acordurilor internaționale relevante etc., că are competența de a judeca cererea și de a pronunța o hotărâre referitoare la aceasta; că nicio altă instanță nu are competență judiciară exclusivă; și că cererea a fost comunicată în mod corespunzător.

1.4 Respingerea cererii

Instanța va respinge o solicitare sau o cerere de pronunțare a unei hotărâri în lipsă în cazul în care solicitantul nu a respectat normele de procedură ale instanței. De exemplu, dacă informațiile din formularul de cerere sau cele referitoare la comunicarea acestuia nu sunt conforme cu normele de procedură civilă, instanța nu va pronunța o hotărâre în lipsă. De asemenea, instanța va respinge cererea de pronunțare a unei hotărâri în lipsă în cazul în care reclamantul nu furnizează probele necesare pentru a convinge instanța (a se vedea mai sus). Cu condiția respectării acestor cerințe de procedură,

examinarea de către instanță a motivării cererii înainte de a pronunța o hotărâre în lipsă depinde (după cum s-a menționat mai sus) dacă cererea se referă la o sumă specificată sau nu sau dacă se încadrează în categoria cererilor care pot fi analizate numai la cererea unui judecător (a se vedea punctul 1.3).

1.5 Căi de atac

Refuzul de a pronunța o hotărâre în lipsă va avea loc numai ca urmare a faptului că reclamantul nu a reușit să convingă instanța că a urmat procedurile corecte. Reclamantul nu poate contesta această decizie. În cazul în care instanța refuză să pronunțe hotărârea în lipsă, reclamantul poate, în general, să reia procedura, notificând un nou formular de cerere împotriva pârâtului în conformitate cu procedurile și cerințele prevăzute în normele de procedură civilă. Un ordin de pronunțare a unei hotărâri în lipsă care a fost pronunțat în mod eronat poate fi modificat sau anulat la cererea pârâtului. Se poate depune o cerere de modificare (de exemplu, modificare la o sumă mai mică în cazul în care o parte a datoriei a fost plătită înainte de pronunțarea hotărârii) sau de anulare a hotărârii pronunțate în lipsă.

În cazul în care reclamantul are motive să considere că informațiile referitoare la cerere nu i-au parvenit pârâtului înainte de pronunțarea hotărârii în lipsă, acesta are obligația de a solicita instanței să anuleze hotărârea în lipsă care a fost pronunțată în favoarea sa.

1.6 Declarația de opoziție

Procedura hotărârii în lipsă devine disponibilă numai ca urmare a faptului că pârâtul nu a contestat sau confirmat creanța în termenul necesar (a se vedea mai sus). În cazul în care pârâtul contestă cererea, cauza își va urma cursul obișnuit.

În cazul în care dorește anularea sau modificarea ordinului de pronunțare a unei hotărâri în lipsă după pronunțarea acestuia, pârâtul trebuie să acționeze cu promptitudine, solicitând instanței anularea sau modificarea hotărârii. Instanța poate să modifice sau să anuleze hotărârea pronunțată în lipsă în cazul în care consideră că există motive întemeiate pentru a face acest lucru sau că există o perspectivă reală ca pârâtul să se apere cu succes împotriva cererii.

1.7 Efectul declarației de opoziție

În cazul în care pârâtul depune un memoriu în apărare împotriva cererii în termenul prevăzut, cauza își urmează cursul obișnuit, astfel cum se prevede la pagina „Introducerea unei acțiuni în instanță”.

1.8 Efectul absenței unei declarații de opoziție

Procedura hotărârii în lipsă devine disponibilă numai ca urmare a faptului că pârâtul nu a contestat sau confirmat creanța în termenul necesar. Numai în acest caz poate reclamantul să depună o solicitare sau o cerere de judecată în lipsă.

1.8.1 Ce trebuie făcut pentru obținerea unei hotărâri executorii?

Hotărârea pronunțată în lipsă este o decizie pe care reclamantul o poate executa împotriva pârâtului. Procedurile care trebuie urmate pentru obținerea hotărârii sunt descrise la punctul 1.3 de mai sus.

1.8.2 Această hotărâre este definitivă sau există posibilitatea ca pârâtul să facă recurs împotriva acestei hotărâri?

După cum s-a arătat mai sus, pârâtul poate solicita instanței să modifice sau să anuleze (și anume să modifice termenii hotărârii sau să o anuleze în întregime) hotărârea pronunțată în lipsă. Aceasta nu este o cale de atac ca atare, întrucât este soluționată de aceeași instanță care ar fi soluționat cauza inițială dacă pârâtul ar fi contestat cererea. Instanța poate să modifice sau să anuleze hotărârea pronunțată în lipsă în cazul în care consideră că au existat erori de procedură sau că există o perspectivă reală ca pârâtul să se apere cu succes împotriva cererii sau că există motive întemeiate pentru a face acest lucru.

Oricare dintre părți poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii de anulare sau de respingere a anulării unei hotărâri pronunțate în lipsă, sub rezerva obținerii unei permisiuni din partea instanței care a pronunțat decizia sau a instanței de apel.

Ultima actualizare: 17/08/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.